

[Aksel Larsen.]

skulle søge at sætte børnetilskuddene yderligere i vejret, fordi man var af den mening, at vi måtte have en bedre og bedre social familiepolitik. Nu fik vi også en forhøjelse af børnetilskuddene eller nogle af dem ved omsforliget i foråret, men ganske vist ikke af hensyn til børnene eller familierne, men som et led i den mislykkede såkaldte kompensationspolitik. Man håbede, at når man forhøjede børnetilskuddet for det første barn, nemlig pristalsbarnet, ville man derved kunne holde pristallet nede. Det har man naturligvis også opnået. Man har formodentlig opnået at holde pristallet så meget nede, at det kan dreje sig om omtrent 1 portions løntillæg, men man har ikke derved igennem kunnet forhindre pristallet i at stige alligevel.

Det kan være meget godt, at man ville forhøje tilskuddet til det første barn, og naturligvis var det noget, man ikke kunne modsætte sig, men alligevel kunne vi ikke være glade for den motivering, man havde for det. Man ville forhøje børnetilskuddet for det første barn for at påvirke pristallet og ikke af nogen anden grund. Det har ellers altid været opfattelsen herinde i folketinget såvel som i regeringen, at det er mest rimeligt at give det største tilskud til de senere børn, idet man regner med, at den familie, der har mange børn, faktisk sidder hårdere i det og har større udgifter pr. barn end den familie, der kun har 1 barn eller 2 børn. Nu har man ved det, man lavede i forbindelse med omsforliget, nogenlunde nivelleret det, og vi vil i hvert fald have lov til at se på det og forbeholde os eventuelt at stille ændringsforslag til den foreslåede børnetilskudsskala, således at børnetilskuddet sættes i vejret for det tredje og fjerde og følgende børn.

Det ærede medlem hr. Peter Nielsen har med en mærkværdig ildhu og stærkt betonet harme talt foragtligt om dem, der vil have, at børnetilskuddet ikke skal modregnes i skattebetalingen, men derimod skal udbetales direkte til forsørgerne og så vidt

muligt til moderen. Jeg kan ikke forstå, at det ærede medlem nærer så stor foragt for sådanne tanker. Jeg erkender, at det naturligtvis ikke er afgørende. Det afgørende er, at der ydes børnetilskud, men på den anden side, vi har lært at give børnetilskud ved at studere, hvad man gør i Sverige, hvor socialdemokratiet i en meget lang årække enten har haft absolut flertal i rigsdagen eller i hvert fald haft regeringen og en sådan parlamentarisk position, at regeringen ikke kunne antastes. I Sverige modregner man ikke børnetilskuddet i skattebetalingen, men man sender det pr. postanvisning ud til mødrene, for så vidt børnene har en moder, ellers må det naturligvis blive faderen, eller hvem det nu er. Når man i Sverige har det system og anser det for rigtigt og godt, synes jeg i hvert fald ikke at en dansk partifælle til de svenske socialdemokrater behøver at udtale sig så foragtligt og hånligt om den svenske metode. Jeg for min del mener, at den burde vi også indføre her, selv om jeg som sagt erkender, at det naturligtvis ikke er det afgørende. Det principielt afgørende er, at vi ikke har et børnefradrag i skatten, men at vi har et børnetilskud.

Så kan man naturligvis nok sige, at hvis vi kommer med forslag om, at børnetilskuddene skal forhøjes, må vi, jfr. hvad der er den almindelige tone i debatten her, også komme med forslag om, hvorfra man skal tage pengene. Det anerkender jeg nu principielt ikke at vi kan være forpligtet til, men på den anden side skal jeg være villig til at give sådanne anvisninger. Man kan selvfølgelig skaffe pengene til børnetilskud ved ikke at gennemføre så store skattelettelser for de store mellemindtægter, som man her foreslår. Jeg tør næsten ikke antyde, at man også meget let kunne skaffe pengene ved at lade være at give så mange penge ud til militærvæsenet; men det ved jeg jo, at det er noget, der absolut ikke under nogen omstændigheder må røres ved, så længe flertallet i denne sal er, som det er.

Jeg bemærker, at man i udskrivningslov-